

Arrest

nr. 160 998 van 28 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 februari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het bestreden inreisverbod luidt als volgt:

*“Aan de heer:
naam: [...]”*

wordt inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.02.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, derde lid, van gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar omdat betrokkene fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van vier (4) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27/05/2014 en 30/06/2014. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procédure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokken vreemdeling verkreeg een F-kaart op basis van gezinshereniging met zijn Belgische echtgenote Lucluyse Lesley Ann met wie hij huwde op 08/02/2009. Hij diende een visumaanvraag in tot het bekomen van een visum type D op basis van het toenmalige artikel 40 van de wet van 15.12.1980 op 06/04/2009. Dit werd hem toegestaan op 12/06/2009. Hij werd ingeschreven in het vreemdelingenregister en verkreeg zijn F kaart op 12/06/2009 (geldig tot 27/05/2014). De rechtbank van eerste aanleg te Gent vernietigde op 18/06/2012 (ref AR 11/3367/A) het huwelijk tussen betrokkenen als zijnde een schijnhuwelijk en bevond het dus strijdig met de internationale en Belgische openbare orde. Het Hof van Beroep te Gent bevestigde op 13/03/2014 (2012/AR2188) het vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg. De betrokkene heeft de Belgische procédures tot gezinshereniging misbruikt gezien hij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met een Belgische onderdane. Zijn frauduleuze intentie blijkt duidelijk uit voornoemd vonnis. Zijn F-kaart werd, naar aanleiding van een aanvraag tot vestiging (bijlage 16), ingetrokken op 27/05/2014 tezamen met een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Betrokkene heeft daarnaast getracht een wettelijke samenwoning aan te gaan met een vrouw van Belgische nationaliteit (Vermote Nele, 31/01/1963). Op 16/07/2014 gaf het parket van Brugge een negatief advies aangaande de aanvraag tot wettelijke samenwoning. Betrokkene kreeg in het kader van zijn onderzoek naar de wettelijke samenwoning een bevel om het grondgebied te verlaten (geldig 30 dagen) betekend op 30/06/2014. Op 12/08/2014 weigerde de stad Brugge uiteindelijk de aanvraag tot wettelijke samenwoning. Bovendien, zijn intentie tot wettelijke samenwoning geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen.

Om bovenstaande redenen aan betrokkene een inreisverbod van vier (4) jaar gegeven. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tót het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het eerste middel luidt als volgt:

“Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet
Schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (formele motivering van de bestuurshandeling)
Schending van de zorgvuldigheidsplicht

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. [2 De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien : 1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden; 2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2 De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.1.2. Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen luidt als volgt:

“Art.2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art.3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moeten afdoende zijn.”

Artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen creëert dus plichten voor het bestuur op het epistemologische vlak van de besluitvorming.

De formele motiveringsplicht impliceert dus dat de formulering van de beslissing de juridische en feitelijke motieven moet bevatten die het bestuur overwoog bij het nemen van haar beslissing.

De formele motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio cognoscendi van het besluit.

Met andere woorden: de formele motiveringsplicht verandert niets aan de wezenlijke voorwaarden waaraan een besluit ingevolge de materiële motiveringsplicht dient te voldoen, maar verplicht een bestuur om de wezenlijke voorwaarden van deze beslissing afdoende te expliciteren aan de bestuurde.

Cf. daaromtrent MAST, DUJARDIN, VAN DAMME en VANDE LANOTTE:

Voor de inwerkingtreding van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen gold het principe dat de motieven op grond waarvan de bestuurshandelingen werden genomen weliswaar zowel in rechte als in feite toelaatbaar moesten zijn (materiële motivering), maar in beginsel niet opgenomen dienden te worden in de bestuurshandeling zelf (formele motivering). De wet van 29 juli 1991 heeft hierin een fundamentele wijziging gebracht. Voortaan moeten de bestuurshandelingen met individuele draagwijdte formeel gemotiveerd worden, tenzij een door de wet bepaalde uitzondering van toepassing is.¹

Het normdoel van de formele motiveringsverplichting bestaat er dus de bestuurde in staat te stellen de beslissing (feitelijk en rechtelijk te begrijpen).

II.1.3. Artikel 74/11, §1, derde lid stelt dat het inreisverbod maximum vijf jaar betreft, indien een onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

Verwerende partij lijkt de mening toegedaan dat een inreisverbod tot maximaal vijf jaar kan opgelegd worden aan verzoekende partij omdat verzoekende partij gebruik zou gemaakt hebben van ‘frauduleuze intenties’. Verzoekende partij vraagt dan ook af waarom in het verleden, meer bepaald op 27 mei 2014 bij de intrekking van haar verblijf omwille van een schijnhuwelijk, geen inreisverbod betekend werd aan verzoekende partij? Waarom krijgt verzoekende partij nu pas een inreisverbod betekend?

Verzoekende partij is de mening toegedaan dat de thans bestreden beslissing afgegeven werd naar aanleiding van haar vraag tot wettelijke samenwoning.

1A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, randnummer 759.

Verwerende partij motiveert over de wettelijke samenwoning van verzoekende partij om het inreisverbod van vier jaar te staven, maar zoals verwerende partij zelf stelt geeft haar intentie tot wettelijke samenwoning niet automatisch recht op verblijf.

Verwerende partij dient conform artikel 74/11, §1, derde lid Vreemdelingenwet echter ook aan te tonen dat deze fraude gebeurde in het kader van een verblijfsrechtelijke procedures. De samenwoning van

verzoekende partij kan dan ook geenszins gebruikt worden om de hier bedoelde 'frauduleuze intenties' te staven.

Een loutere verwijzing naar frauduleuze intenties, volstaat dus niet om een inreisverbod van vier jaar op te leggen.

II.1.4. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod zowel de formele motiveringsplicht evenals het artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet geschonden heeft.

Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. Het tweede middel luidt als volgt:

"II.2. SUBSIDIAR: Tweede middel:

Schending artikel 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet

Schending materiële motiveringsplicht

Schending zorgvuldigheidsbeginsel

Schending artikel 8 EVRM

II.2.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.2. Verwerende partij stelt onder andere het volgende in de thans bestreden beslissing:

"Een inreisverbod van vier (4) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 27/05/2014 en 30/06/2014. Er werd dus niet voldaan aan de werd nochtans ook door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011)."

"(...)Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar."

II.2.3. Verzoekende partij ontkent vooreerst ten stelligste aan haar raadsman dat zij geïnformeerd werd door de stad Brugge omtrent de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook af of er hier enig stuk van terug te vinden is in haar dossier, dat essentieel is om de legaliteit van de bestreden beslissing te kunnen verifiëren.

Het is voor verzoekende partij onmogelijk om de legaliteit van de bestreden beslissing na te gaan zonder over het bewuste stuk te beschikken waaruit zou blijken dat verzoekende partij wel degelijk geïnformeerd werd. Het is namelijk het "kroonstuk" waarop de bestreden beslissing gebaseerd is.

Thans wordt geen enkel stuk voorgelegd die de thans bestreden beslissing kan staven en is verzoekende partij van mening dat de bestreden beslissing dient te worden vernietigd.

II.2.4. In de thans bestreden beslissing wordt tevens het gezins- en familieleven van verzoekende partij vermeld, doch lijkt verwerende partij van mening te zijn dat er geen rekening dient meegehouden te worden.

De wet stipuleert nochtans dat verwerende partij dient rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van een derdelander bij het nemen van een beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/13 vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Art. 74/13. [1 Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.]"

Uit de thans bestreden beslissing blijkt geenszins dat verwerende partij heeft rekening gehouden met het familieleven van verzoekende partij. Meer nog zij lijkt van mening te zijn dat het familieleven niet belangrijk is.

II.2.5. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij. Door de nabijheid van de familie louter te vermelden, zonder er verder rekening mee te houden, toont verwerende partij geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 4 jaar oplegt. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Verzoeker ontkent dit niet, doch is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van vier jaar wordt opgelegd.

Verzoekende partij wenst dan ook integraal te verwijzen naar het zeer recente arrest nr. 138 013 dd. 6 februari 2015:

In casu is de situatie identiek.

Deze motivering heeft enkel betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten en niet op het inreisverbod. Verzoekende partij acht het onredelijk dat hieruit enige afweging of onderzoek zou moeten blijken om de duur van het inreisverbod te bepalen. Laat staan om te stellen dat een inreisverbod van minder dan vier jaar niet zou kunnen worden opgelegd.

II.2.6. Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en artikelen 74/11 en 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.3. De beide middelen worden, gelet op hun verknochtheid, samen beoordeeld.

2.4. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing is op verwijderingsbesluiten, doch niet op inreisverboden zoals het hier aangevochtene. Deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.5. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.6. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
(...)*”.

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister of zijn gemachtigde een inreisverbod van maximum drie jaar oplegt *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”* en –volgens het derde lid, dat de termijn op maximum vijf jaar wordt gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en wordt gewezen op artikel 74/11, §1, derde lid om de termijn op vier jaar te brengen . Er wordt gespecificeerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten hem betekend op 27 mei 2014 en 30 juni 2014 terwijl hij toch werd geïnformeerd over de betekenis van het bevel en de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek.

In de mate dat de verzoeker ontkent dat hij geïnformeerd werd door de stad Brugge omtrent de mogelijkheden tot vrijwillig vertrek en hij zich afvraagt of hieromtrent wel een stuk is terug te vinden, stelt de Raad vast dat in het administratief dossier wel degelijk een stuk is opgenomen waaruit blijkt dat verzoeker minstens twee gesprekken heeft gehad met de bevoegde diensten inzake de opvolging van zijn terugkeer, en dit in het licht van de omzendbrief van 10 juni 2011. Dit argument gaat dus niet op.

De verzoeker, die niet betwist en niet kan betwisten, dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, toont derhalve niet aan dat de verwerende partij in casu niet kon overgaan tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker heeft er verder geen belang bij te poneren dat de verwerende partij eerder een inreisverbod had kunnen opleggen.

Overeenkomstig het eerste lid van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*.

Vooreerst wordt betoogd dat de verwerende partij moet aantonen dat de fraude waarvan sprake gebeurde in het kader van een verblijfsrechtelijke procedure, en dat de samenwoning niet kan worden gebruikt om de frauduleuze intenties te staven. Echter, verzoeker lijkt daarmee volledig voorbij te gaan aan het feit dat in zijn hoofd wel degelijk werd vastgesteld, door het Hof van Beroep in Gent, dat verzoeker de Belgische procedures tot gezinshereniging heeft misbruikt om een verblijfsrecht te bekomen. Verzoeker toont niet aan dat dit gegeven er, in de in de bestreden beslissing geschetste omstandigheden, niet zou kunnen toe leiden dat toepassing werd gemaakt van artikel 74/11, §1, derde lid om de termijn van het inreisverbod te brengen op 4 jaar. Dat verzoeker later nog een verklaring tot wettelijke samenwoning wenste af te sluiten doet aan het voorgaande geen afbreuk, in tegendeel: ook hieromtrent werd door het parket een negatief advies gegeven waarna door de stad Brugge de aanvraag tot wettelijke samenwoning werd geweigerd.

Verzoeker stelt verder dat zijn familieleden wel werd vermeld, maar dat de verwerende partij meent dat er geen rekening mee moet worden gehouden.

Ter zake wordt gewezen op het feit dat verzoeker een schijnhuwelijk was aangegaan, hetgeen door het Hof van Beroep van Gent werd bevestigd, waarna zijn F-kaart werd ingetrokken, dat daarnaast hij heeft getracht een wettelijke samenwoning aan te gaan met een Belgische vrouw, met betrekking tot hetwelk het parket van Brugge een negatief advies gaf, waarop de stad Brugge de aanvraag tot wettelijke samenwoning weigerde en dat zijn intentie tot wettelijke samenwoning hem niet automatisch recht op verblijf geeft. Echter, de verwerende partij heeft het daar niet bij gehouden. Zij heeft verder geoordeeld dat wat de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, dat het betrokkene bovendien vrij staat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende vier jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het

kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen ter zake, dat indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen het inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen en dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan vier jaar.

Beweren dat geen rekening werd gehouden met het familieleven van verzoeker, is gelet op deze afwegingen, geenszins ernstig te noemen. Dat op quasi automatische wijze een inreisverbod van vier jaar werd opgelegd, kan al evenmin worden bijgetreden. Waar verzoeker erop alludeert dat niet werd gemotiveerd om welke reden geen inreisverbod met een kortere duur kon worden opgelegd, moet erop worden gewezen dat de formele motiveringsplicht dit geenszins vereist, maar tot doel heeft inzicht te geven in de redenen die geleid hebben tot de thans bestreden beslissing, zoals het geval is. Voorts komt het aan verzoeker toe om met concrete argumenten aan te tonen dat het opleggen van de termijn van vier jaar in de gegeven omstandigheden en in het licht van de motivering kennelijk onredelijk is.. Hij blijft daartoe volledig in gebreke.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat, overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, wel degelijk rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval voor het opleggen van de duur van het inreisverbod, en dat hieromtrent afdoende werd gemotiveerd. Verzoeker toont verder niet aan met welke specifieke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, en al evenmin dat een duur van vier jaar in de geschetste omstandigheden kennelijk onredelijk zou zijn, dan wel in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Een schending van artikel 8 van het EVRM ligt, gelet op het totaal ontbreken van enige toelichting ter zake, evenmin voor.

2.7. De beide middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond, zodat het beroep moet worden verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. VALGAERTS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. VALGAERTS

A. WIJNANTS